

“Ово је најстрашнији дан у мом животу” , Јасминка Петровић

Рећи да је Страхиња баш добар је погрешно. Он је фантастичан лик. Живљег и стварнијег не могу ни да замислим. Одрасли и њихово „звончање“ ме доводи до поистовећивања са Страхињом и његовим најстрашњим данима у животу.

Његова безнадежна заљубљеност у наставницу српског језика. Велика маштовитост и наивност у његовом умишљеном удварању. Његова жеља за брковима и брадом и поређење са школском теткицом и њеним брковима је урнебесно. Потпуно га разумем и када прича о родитељима. Док се смејем и како описује своју породицу, као да се смејем и себи. Осећам се као да гледам неко ново „Позориште у кући“. Оживи у мени жељу да и ја мало мењам моје родитеље за неку бољу комбинацију. Непрекидно се смејући пратим његова ужасна открића – да мама има девојку, док тата личи на чудо и по цео дан пише роман. Трагикомичан је утисак да мама више воли тату од њега. Изванредан опис сестре као ванземаљца, која показује емоције само када учи. Изнервира се једино када јој се покваре батерије у дигитрону. И опет смех док пред очима имам слику како се надмудрује са баба Гвозденком која га стално оптужује да је наркоман који баца шприцеве и игле под њен прозор. Како изгледа носити комад гардеробе, попут џемпера на ромбове, који ти се не свиђа, могу само да замислим. Тресем се од смеха док читам како Томислав поправља меду којег је покварио, па од тада уместо да штуца стално подригује. Страхиња се осврћен на то речима да од његове електронике нема ништа „када ни две жице не зна да споји“. Несвакидашњи обрт када од једне жеље да вози бицикл долази у ситуацију да му мама предлаже да вози собни, а тата да позајми од једне девојчице рози са помоћним точкићима. Преко вожње долази до теме да му смета Томислав и светло док спава. Као на филму. Заједно са њим могу да изговорим ону реченицу „Ко све нема децу!“ Али и поред тог бунта има и љубави и бриге за друге. Док спасава деда Здравка да не скочи у реку, сетим се свог деке. Неопипљива болест „старости“ у којој морате да их пазите као малу децу.

Петра Радусиновић , седми разред
ОШ „Павле Поповић“, Вранић

Осећам нежност са којом купује сестри-ванземаљцу поклон, јер је захвалан што се заузела код маме за њега, бригу о исходу маминих резултата анализа, саосећање са другарицом Машом којој се родитељи разводе, страх од Машиног одласка када схвата да се заљубљује у њу.

У својој глави могу да замислим овог Страхињу као мог вршњака и сапатника. Док читам кроз сузе од смеха, видим и себе и све нас.

Петра Радусиновић , седми разред
ОШ „Павле Поповић“, Вранић